

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 562/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. B., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. J. Z., Česká republika, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 397/2012 a jeho rozsudkom z 13. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. B. **o d m i e t a** z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2013 doručená sťažnosť I. B. (ďalej len „sťažovateľka“, v citovanom texte aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy a na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a jeho nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 2 a 3, ako aj základného práva na verejné prerokovanie jej veci v jej prítomnosti a vyjadriť sa k vykonávaným

dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 397/2012 a jeho rozsudkom z 13. februára 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení navrhovateľky v súdnom spore „o náhradu škody vo výške 11.700,- Kč a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.000,- eur, z titulu zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“ proti odporcovi „Slovenská republika – Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky“ vedenom Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 173/2011. Okresný súd rozsudkom z 27. júla 2012 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 6 500 Kč a v zostávajúcej časti jej návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 397/2012 z 13. februára 2013 rozsudok okresného súd potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Podľa názoru sťažovateľky *„tímto rozhodnutím odvolacího soudu byl porušen článek 46 odst. 3, 4 Ústavy Slovenské republiky, podle kterého..., a dále článek 48 odst. 2 veta první Ústavy..., podle kterého každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečného průtahu a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům.*

Pokud jde o první v pořadí porušený článek 46 odst. 3 Ústavy..., pak poukazují na to, že soud druhého stupně mi neposkytl ochranu, neboť se věcí samou ani nezabýval a toliko odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se v plném rozsahu ztotožnil.

Co se týče porušení článku 46 odst. 4 Ústavy..., pak jsem toho názoru, že soud druhého stupně při svém rozhodování se neřídil občanským soudním řádem, který jasně stanoví povinnost konstatovat v rozhodnutí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoli, ze kterých důkazů vycházel a jakými úvahami se při hodnocení již provedených důkazů řídil. Z tohoto pohledu je rozhodnutí soudu druhého stupně nepřezkoumatelné.

Porušení článku 48 odstavec 2 veta první Ústavy... spatřuji v tom, že soud ani nenařídil jednání, aby v mé přítomnosti věc projednal veřejně s tím, abych se vyjádřila ke všem provedeným důkazům.“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom: „... *pro porušení článku 46 odst. 3, 4 Ústavy Slovenské republiky a článku 48 odst. 2 veta první Ústavy Slovenské republiky se rozsudek Krajského soudu v Žiline ze dne 13. února 2013, 7 Co/397/2012-80, 5311208985, ruší.*“

5. Sťažovateľka k sťažnosti pripojila namietaný odvolací rozsudok krajského súdu z 13. februára 2013.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 244/2010).

9. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

10. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených základných práv (body 1 a 4) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 397/2012 z 13. februára 2013, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 27. júla 2012 (pozri bod 2).

11. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

12. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

14. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom krajského súdu v odvolacom konaní, v ktorom sa *„věcí samou ani nezabýval a toliko odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se... ztotožnil“*, s nedostatočným odôvodnením odvolacieho rozsudku, ako aj nenariadením odvolacieho pojednávania, a tým zabránenia vyjadriť sa *„ke všem provedeným důkazům“* (pozri tiež bod 3).

15. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažovateľkinej sťažnosti považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľky, ktorý je koncentrovane vyjadrený v návrhu na rozhodnutie (petite). Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

16. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a 4 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (body 1, 4 a 11), t. j. bez spojenia s namietaným porušením základného práva, resp. ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k samostatnému porušeniu práv označených sťažovateľkou rozsudkom odvolacieho súdu nemôže dôjsť, čo samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. Krajský súd namietaným rozsudkom z 13. februára 2013 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 27. júla 2012 (pozri bod 2). V odôvodnení svojho rozhodnutia najprv oboznámil podstatu prvostupňového rozsudku a odvolaciu argumentáciu oboch účastníkov konania (vrátane ich vzájomných vyjadrení k podaným odvolaniam). Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto: „Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver.

Odvolacie námietky účastníkov sú nedôvodné.

Pokiaľ ide o námietku premlčania uplatneného nároku vznesenú odporcom, krajský súd konštatuje, že k premlčaniu uplatneného práva nedošlo.

Pokiaľ odporca poukazuje na aplikáciu § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. na danú vec na základe analógie, aplikácia tohto zákonného ustanovenia je vylúčená z hľadiska časovej pôsobnosti právnych predpisov. Navrhovateľka si uplatnila nárok na náhradu škody spočívajúci v nesprávnom úradnom postupe, ku ktorému došlo v konaní katastrálneho úradu, ktoré sa začalo dňa 7. apríla 2008. Z hľadiska ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa na danú vec vzťahuje zákon 514/2003 Z. z. Tento právny predpis upravuje premlčanie v ust. § 19 ods. 1, 2, ktoré ustanovenia z hľadiska tzv. zásady špeciality musia byť použité na danú vec.

V zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

V zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda. To neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a § 8. Vychádzajúc z týchto zákonných ustanovení za nesprávny úradný postup možno aplikovať subjektívnu premlčaciu lehotu upravenú

v ust. § 19 ods. 1 prvá veta, a to že právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ostatné časti vyššie citovaného zákonného ustanovenia možno aplikovať iba v prípade, ak je uplatnený nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia.

Za rozhodujúci moment začiatku plynutia premlčacej doby tak zákonodarca ustanovil moment, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ako správne konštatoval prvostupňový súd, uzavretie predmetnej darovacej zmluvy z roku 1999 nemá s premlčaním uplatneného nároku žiadnu súvislosť.

Krajský súd sa však nestotožňuje ani s názorom súdu, že v danom prípade premlčacia doba začala plynúť doručením rozhodnutia. Táto skutočnosť by bola relevantná len v prípade, ak by si navrhovateľka dôvodne uplatňovala náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Škodou, ktorá navrhovateľke bola priznaná, sú trovy právneho zastúpenia. Navrhovateľka sa o škode, teda trovách právneho zastúpenia, dozvedela momentom zaplatenia trov právneho zastúpenia. K zaplateniu trov právneho zastúpenia zo strany navrhovateľky došlo 8. júna 2011, keď na základe príjmového pokladničného dokladu, ktorý je súčasťou spisu (č. l. 7), zaplatila právnenému zástupcovi sumu 11.700,- Kč. Od tohto momentu začala navrhovateľke plynúť 3-ročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody. Navrhovateľka podala žalobu dňa 21. 9. 2011, t. j. pred uplynutím premlčacej doby.

Pokiaľ odporca poukazuje na to, že Správa katastra Č. postupovala správne, keď prerušila konanie z dôvodu nezaplatenia správneho poplatku, s týmto tvrdením sa možno stotožniť. Zo správnosti takéhoto postupu vychádzal aj prvostupňový súd. Prerušenie konania z tohto dôvodu teda nebolo dôvodom pre konštatovanie prieťahov v konaní zo strany katastrálneho úradu. Takýto stav však trval v predmetnom správnom konaní iba do 14. 4. 2009, kedy došlo k doplateniu správneho poplatku a správnenému orgánu nebránila žiadna zákonná prekážka vydať meritórne rozhodnutie o vklade, napriek tomu tak správny orgán učinil až dňa 19. 5. 2011.

Priamo z dikcie zákona, a to z ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Ust. § 32 ods. 1

Katastrálneho zákona účinného v čase vkladového konania ustanovovalo správne orgánu 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o vklade. Je nepochybné, že správny orgán v ustanovenej lehote o vklade nerozhodol, vznikla tak jeho zodpovednosť za nesprávny úradný postup. Rovnako dôvodom vzniku zodpovednosti za nesprávny úradný postup sú aj zbytočné prieťahy v konaní, ktoré boli spôsobené nedôvodným prerušením konania. Skutočnosť, že prerušenie konania bolo nedôvodné, potvrdil samotný odvolací správny orgán a vyplýva to z dôvodov jeho rozhodnutia, ako správne na to poukázal prvostupňový súd. Záver okresného súdu o nesprávnom úradnom postupe Správy katastra Č. je správny a krajský súd sa stotožňuje s jeho rozsiahlym odôvodnením, na ktoré poukazuje.

Je nepochybné, že konštatovanie samotného nesprávneho úradného postupu nepostačuje na vznik zodpovednosti odporcu na náhradu škody spôsobenú navrhovateľke. Okrem protiprávnosti sa vyžaduje na naplnenie podmienok zodpovednosti vznik škody na strane navrhovateľky, ako aj príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom.

Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom správy katastra a vznikom časti trov právneho zastúpenia navrhovateľky, ktoré jej boli prvostupňovým súdom priznané, je daná a vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia. V prípade zákonného postupu Správy katastra Č. jedinými úkonmi právnej služby, ktoré by boli vynaložené zo strany právneho zástupcu navrhovateľky, bolo prevzatie zastúpenia a podanie návrhu na vklad vlastníckeho práva. V týchto úkonoch spočívajúce trovy nemajú príčinnú súvislosť s nezákonným úradným postupom a z tohto dôvodu neboli navrhovateľke priznané.

Ku všetkým ostatným trovám právneho zastúpenia však došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu správy katastra, keď správny orgán nerozhodol v zákonnej lehote, konanie nedôvodne prerušil a právny zástupca navrhovateľky vykonával úkony právnej pomoci ako urgencie a podávanie opravných prostriedkov za účelom dosiahnutia vydania zákonného meritórneho rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva navrhovateľky. Je tu teda daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom trov právneho zastúpenia, ktoré boli navrhovateľkou vynaložené a priznané jej vo výške 6.500,- Kč.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľky, tá spochybňuje prvostupňovým súdom konštatovanú neexistenciu dôvodov pre nepriznanie peňažného zadostučinenia

za nemajetkovú ujmu. V tomto smere krajský súd poukazuje na rozsiahle odôvodnenie prvostupňového rozsudku, z ktorého dôvodmi sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Vychádzajúc z dikcie ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zároveň ak nie je možné ujmu uspokojiť inak. Ide tu teda o výnimočnosť dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá neprichádza do úvahy v každom prípade zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, kde bez ďalšieho sa na základe dikcie ust. § 17 ods. 1 uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Nie sú splnené uvedené osobitné predpoklady a nie je preto dôvodné navrhovateľke nemajetkovú ujmu priznať.

V danom prípade nenastal na strane navrhovateľky taký závažný následok, aby samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením. Za konštatovanie porušenia práva navrhovateľky možno považovať samotný napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok odvolacieho súdu, kde bola uznaná zodpovednosť odporcu za nezákonný úradný postup a navrhovateľke na základe uplatneného nároku priznaná skutočná škoda. Pokiaľ navrhovateľka poukazuje na ďalšie aspekty, v ktorých bola obmedzená počas nezákonného postupu správneho orgánu – nemohla s nehnuteľnosťou nakladať, nemohla vykonať rozsiahlejšiu rekonštrukciu, vo vzťahu k týmto aspektom sa navrhovateľka nedomáhala priznania skutočnej škody, prípadne ušlého zisku ako prednostných foriem náhrady. Uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade nie je preto dôvodné.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Odvolanie v danom prípade podala aj navrhovateľka aj odporca. Ani jedno z odvolaní nebolo dôvodné a ani jeden z účastníkov preto nemal v odvolacom konaní úspech, krajský súd preto žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.“

18. Aj napriek nedostatkom návrhu sťažovateľky na rozhodnutie ústavného súdu (pozri body 4, 16 a 23) ústavný súd podrobil ústavnoprávnemu prieskumu sťažnosťou

napadnuté druhostupňové rozhodnutie s konštatovaním, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Podľa názoru ústavného súdu dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 397/2012 z 13. februára 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľke nebol odopretý prístup k súdu, menované všeobecné súdy o jej návrhu riadne konali, aj keď v konečnom dôsledku nerozhodli v súlade s jej požiadavkami a predstavami.

21. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za daných okolností považoval ústavný súd postup krajského súdu, v rámci ktorého rozhodol vo veci sťažovateľky bez nariadenia pojednávania (§ 214

ods. 2 OSP, pozn.). za ústavne akceptovateľný a udržateľný, a na tomto základe dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. V namietanom odvolacom konaní neboli vykonávané žiadne ďalšie dôkazy, teda ani nemohlo byť sťažovateľke odňaté právo, aby „*se vyjádřila ke všem provedeným důkazům*“ (bod 3). Keďže sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku („*rozsudok... je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver.*“), aktuálne procesno-právna úprava mu umožňovala v jeho dôvodovej argumentácii obmedziť sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 os. 2 OSP). Neobstojí teda námietka sťažovateľky, že krajský súd „*se vecí samou ani nezabýval a toliko odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se v plném rozsahu ztotožnil*“.

22. Vychádzajúc z už uvedeného (body 16, 18 – 21) ústavný súd uzatvára, že nezistil žiadnu spojitosť medzi posudzovaným rozsudkom krajského súdu z 13. februára 2013 a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako ani podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Sťažovateľkinu sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde preto ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že petit sťažnosti vykazuje aj ďalší nedostatok, keď sťažovateľka žiada iba zrušiť napadnuté odvolacie rozhodnutie bez predchádzajúceho vyslovenia porušenia označených práv.

24. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nepovažoval ústavný súd za potrebné zaoberať sa návrhom sťažovateľky na zrušenie namietaného odvolacieho rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013